

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmae Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

Quod superbia est deformitas magna. Cap. X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

quare Iudæi de prædicatione Christi deteriores facti sunt. Vnde Io. 9. Ego in iudicium veni in hunc mundum, ut qui non vident videant, & qui vident cæci fiant. Glo. interlin. super illud, Qui non vident, Humiles cæci. Et super illud, Qui vident, alia Glo. interlin. Sapietes superbi. Venit ergo Dominus in hunc mundum, ut humiles cæci illuminarentur, & superbi sapientes excæcarentur. Vnde & subdit in eodem cap. euangelij Dominus: Si cæci essetis, non haberetis peccatum: id est, si verè cæcos vos esse reputaretis. Nunc verò dicitis quia videmus: ideo peccatū vestrum manet, quod figuratum esse videtur Matt. 26. vbi legitur Petrus amputasse auriculam seruo principis sacerdotum. Petrus enim, id est cognitio, aufert multis literatis auditum prædicationis vel aurem obedientiæ. Ad quod videtur pertinere illud Prou. 26. Vidisti hominē sibi sapiētem videri: magis spem illo habebit insipiens. ¶ Quarto quia pietas Dei non ita respicit superbum, sicut alios peccatores. vnde Greg. Cælestis medicus agros non respicit, quos etiam de medicam. nō deteriores fieri videt. ¶ Quinto, quia superbia maximè distat ab humilitate, quia est ei contrariā: sola autem humilitas est via ad curationem. vnde super illud Iob, 31. Si lætatum est in abscondito cor meum. dicit Greg. Superbia quanto longius ab humilitate, tanto grauius est in desperatione: id est, tanto minus potest haberi spes de futura correctione eius. Ad ostendendum etiā quod de facili in eam recidiatur, eadem possent adduci quæ posita sunt ad ostendendum quod de facili non curatur.

Quod superbia est deformitas magna.

C A P. X.

Est autē superbia magna deformitas, quia gibb⁹ est quo aliquis à sacerdotio Domini repellitur. Leuitic. 21. Loquere ad Aarō. Homo de semine tuo per familias qui habuerit maculā, non offeret panes domino Deo suo, nec accedet ad ministeriū eius: si cæcus fuerit, si claudus, si paruo vel grādi & torto naso, si fracto pede vel manu, si gibbosus, si lippus, si albuginē habēs in oculo, si iugē scabiem, si impetiginem habuerit, vel herniosus. Cæcus est homo illiteratus. vnde Esa. 42. Quis cæcus, nisi seruus meus? Cæcitas ista multū nocet hodie in ecclesia Dei. Vnde Esa. 5. Propterea caprius ductus est populus meus, quia non habuit sciētiam. & eiuldem 56. Omnes bestię agri venite ad deuorandū, vniuersę bestię saltus. Speculatores eius cæci omnes. Claudus est qui quandoque inclinatur ad seruiendum Deo, quandoque diabolo. De qua claudicatione, 3. Reg. 18. Usquequo claudicatis in duas partes? Si Dominus est Deus, sequimini eū: si autē Baal,

Baal, sequimini illum. Paruum nasum habet cui parum nocere peccata. Grandem nasum habet sed tortum, cui multum nocere peccatum: sed ipsi peccatorum peccanti indignantur. Contra quod dicitur ad Ephes. 4. Omnis amaritudo, & ira, & indignatio, & clamor, & blasphemia tollantur à vobis. Fractū habet pedē vel manum, qui impotens est ad ambulandum in via Dñi, vel bene operandum. Gibbū habet qui superbus est. Lippus qui tetram sollicitudinem habet, qua visus eius impeditur. Albugo in oculo, est oppositio proprii candoris vel innocentia. Iugē scabiē habet, qui in corde suo immūdas cogitationes iugiter versat. Impetigo ad literā, est sicca scabies, sine dolore foedas dōcorem. Unde impetiginē habet, qui est infamis. Herniosus est, cuius interiora nimis descendunt. Unde signat avarū q̄ proiecit in vita intima sua. Superbus etiā in vili seruitute est. Cum enim omnium iudicia timeat, omnium seruus est. 1. ad Cor. 4. Qui autē me iudicat, Dominus est. Sen. Min⁹ quā seruus est, qui seruos timet.

¶ Quod superbia arundinis & vento comparatur.

T A N T A S etiam debilitatis est superbus, ut propter eam arundini comparetur. Matt. 11. Quid existis in desertum videre: arundinem vento agitatum? Comparatur etiam arundini, eo quod interior sit vacuus. Aug. Extrā plenus, intus vacuus, carne et peccato corde mendicat.

De diuersis rebus quibus superbus comparatur.

C A P. XI.

V Alere etiam possunt ad detestationē superbiē diuersae creaturae, quibus superbia vel superbus comparatur. Comparatur enim vento, fumo, palea, spuma, cornicula, vesica. Vento autē comparatur multiplici ratione. Primo ut ostēdatur quantū timenda sit homini, quū ipsa sit ventus, homo verō pulvis. vnde Gen. 3. Pulvis es, & in puluerem reuerteris. ¶ Secūdo, ut ostēdatur quantum noceat superbia luci sapientia, & rori gratia. Ventus enim extinguit lucē, & siccit rorē. Aug. Lucerna ut non extingatur, ventū superbiā nō patiatur. ¶ Tertio, ut ostēdatur superbia precipue esse timenda his qui in alto sunt. Perfiant enim altissima venti. Ideo dicit Apost. 1. ad Tim. 6. Præcipe diuitibus huius seculi, nō sublime sapere. Superbia in alto orta est: primo scilicet in celo, & ideo libēter in alto moratur. ¶ Quarto, quia superbia sicut ventus sonant. Sunt enim frequēter garruli & tumultuosi. Psal. Perit memoria eorū cū sonitu. ¶ Quinto, quia facit in homine quandā tempestatē, sicut ventus in mari. Psal. Ascendunt vsque ad calos, & descendunt vsq; ad abyssos. Cū laudatur, tūc ascendunt ad calos: quū autē vituperantur, descendunt vsque ad abyssos.